

зерцания. Предъ него морето бѣше спокойно и тихо, бѣло и свѣтло, като стъкло. Наблизо играеше делфинъ. Адамовъ познава добре навицитѣ на това животно: то е трмаво и тежко, но понѣкога се развеселява и каточе нарочно, защото го гледатъ, прави смѣшни фокуси, като клоунъ. Като изгуби изъ очи делфина, Адамовъ трѣгва бавно по брѣга: събира черупки на морски охлюви, — отъ тѣхъ той прави броеници, които подарява на приятели. Търси нѣкоя рѣдка раковина, която може да стане солница или пепелникъ за цигари. Или пъкъ се спира нѣкѣде и като приклеква, нѣжно и съ голѣма любовъ разглежда нѣкоя морска звезда.

*

Бѣхъ веднѣжъ при него на наблюдателния постъ. Адамовъ си имаше землянка и вжтре бѣше се наредилъ добре: легло, маса и, разбира се, — хартия и мастило за запискитѣ. На стената бѣше прикована синя копирна хартия: това бѣха силуетитѣ на всички параходи отъ англо-френската флота въ Бѣло-море. Но и безъ тѣхъ Адамовъ ги познаваше добре. На тия изображения той гледаше просто като на нѣкой непотрѣбенъ криминаленъ албумъ.

Въ морето далечъ се виждаше параходъ. Азъ го знаехъ вече, но все пакъ попитахъ:
— Е, има ли нѣщо днесъ?